

உ
செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பால விநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தோகுதி 7 ஜூலை, ஆகஸ்டு 1925 பகுதி 7, 8

தெய்வ வணக்கம்.

கறுத்திடும் விடத்தொடும் அழற்சிகை பரப்பிய
கடைக்கனல் உதித்ததெனவே
கனப்பொரு களத்திடை உழக்கிமுடு கிப்பார்
களைச்சூர் மருப்புகளினால்
வெறுத்தவர் திடுக்கிட உரத்திடு பதத்தினின்
மிதித்துடல் குழைத்து நனிபோர்
வீளைத்தடரு முகரத வளக்கட களிற்றிறை
விடுத்திடு யுகப்புய லெலாம்
இறுத்ததொறு வக்குல நிறைத்திரள் பயப்பட
விடித்துவ ருடித்தினுமநாள்
இடக்கொடு முடிப்பருவ தத்தினை மலர்க்கையில்
எடுத்தவல வர்க்குமருகா
சிறுத்திடு மனத்துய ரகற்றிநய சற்குண
திடத்தினை எனக்குதவுவாய்
செயமிகுத் துலவுதிரு மயில் வயப் பரியில் வரு
சிவகிரிக் குமரகுருவே.

மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலர்.

இதோபதேசம்.

(1) உலகத்திலுள்ள உயிருள்ள பொருளும் உயிரில்லாப்பொருளும் யாவும் பாவையைப்போல் வனவாம். இவற்றை யெல்லாம் ஆட்டுவிப்பவன் ஒருவனுண்டு. அவன்றான் கடவுள். அவனையன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது ; யாவும் நில்லா.

(2) கடவுளை நம்பி நாள்தோறும் வழிபடு. கடவுளை வழிபடுவது உன்னுடைய கடமைகளில் முதற் கடமையாகும். கடவுளை நம்பினவன் கைவிடப்படுவதில்லை. மார்க்கண்டேயன், பிரஹ்லாதன், துருவன், இவர்களுடைய கதையைப்படித்துக் கடவுளின் கருணையைத் தெரிந்துகொள்.

(3) உத்தமனாயிருந்து சத்தியவழியில் உழை. சத்தியம் தலையைக் காக்குமென்பது சத்தியம். சத்தியமுடையவனுடைய ஹிருதயந்தான் ஈசுவரனுடைய கோயில்.

(4) சஞ்சனர் உறவு சர்க்கரைப்பாகு.

உத்தமரியல்பு

நன்மை நாளுஞ்செய்கை பிறர்செய்த தீமைமனம்
நாடாமை கூடியவரை
நல்லவர்க் குதவியது செய்கையெவ் வளவும் வீண்
நாள்கழிக்காமை ஒன்றும்
வன்மை மொழி யார்க்கு முரையாமை கீழோர்கொடிய
வார்த்தை முனிவொடுபேசினும்
மாறொன்று சொல்லாமை அயலார் பொருட்கவா
வையாமையென்று முள்ளம்

தொன்மை மறவாமையூக்கந்தளர் விலாமைமிகு
 சொற்பெரியர் துணைவிடாமை
 தோற்பன எவற்றினும் தொடராமை இன்னவை
 துளக்கில் உத்தமர்கள் இயல்பாம்
 புன்னினைவின் வந்தமட மான்முன் னையுருவிற்
 புகுந்திட நயந்தமுதலே
 புனவள்ளி தெய்வ யானைக்கு மணவாளனே
 போரிவடிவேன் முருகனே.

(திருப்போநூர்ச்சதகம்.)

நச்சுப் பொய்கை.

பாண்டவர்கள், வனவாசஞ் செய்யும்போது, சில நாள், விண்டுசிந்து என்னும் முனிவரின் வனத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது அவர்களை எப்படியாவது கொன்றுவிட வேண்டுமென்று அவர்களுடைய தாயாதி யான துரியோதனன் ஆலோசித்தான். இந்த ஆலோசனைக்குக் காரணம் அவன் பாண்டவரிடங் கொண்டுள்ள பொறாமை. பங்காளிகளுக்குள் பொறாமைக் குணம் உண்டாவது பெரும்பான்மையும் வழக்கம். இந்தப் பொறாமைக்குணத்தால் அவன் தவஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான். தவத்தின் பெருமை அபாரமானது; எவ்வித கோரிக்கையையும் ஈடேற்றக்கூடியது. தவத்தாலல்லாமல் வேறெந்தச் செய்கையாலும் கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறாது. பாண்டவரைக்கொல்ல எண்ணிய துரியன் இந்தத் தவத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டான். ஆகையால் அவன் காளமாமுனிவர் என்னும் தபோதன ரொருவரைக் குறித்துக் கடுமையான தவம் புரிந்தான்.

அந்தத் தவத்துக்கு மிகவும் ஸந்தோஷித்த முனிவர் அவன்முன் தோன்றினார். எதிரில் தோன்றிய முனிவர் பெருமானைத் துரியன் சாஷ்டாங்கமாய்த் தரையில் விழுந்து பணிந்து “உன்னதபதவியை நாடி உலகப் பற்றை ஒழித்த உத்தமரிஷியே! நான் ஓர் எண்ணங்கொண்டு இத்தவஞ்செய்யத் துணிந்தேன். அவ்வெண்ணம் தங்களால் நிறைவேற வேண்டும். தங்களையன்றி என் வேண்டுகோளை முடிப்பவர் வேறெவருமில்லை ‘அதை முடித்து உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்’ என்று நீர் எனக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தால், நான் என்கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறேன். கிருபை செய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அரசனுடைய பிரார்த்தனைக்குமனமிரங்கிய தபோதனர் “உன் விருப்பத்தை முடித்து உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்; நீ அஞ்சாமலும் சந்தேகபுத்தி கொள்ளாமலும் சொல்”—என்று கட்டளையிட்டார். உடனே ஸர்ப்பக் கொடியுடைய துரியன் “மகரிஷியே! நான்கேட்பது எதுவானாலும் அதை நீர் ஆக்ஷேபியாமல் செய்து முடிப்பதாய் வாக்குத்தத்தஞ் செய்தால் தெரிவிக்கிறேன்” என்றான். முனிவர் “அவ்வாறே ஆகட்டும்; உன் இச்சையை வெளியிடுவாய்” என்றார். அதன்மேல் துரியோதனன் “அடிகளே! எனக்கும் பாண்டவர்க்குமுள்ள பொருத்த நிமித்தம் எப்படிப்பட்டதென்று நீரும் அறிவீர். அவர்களை அடியோடு ஒழிக்க நான் பட்டபாடுக்கு அளவே இல்லை. நல்ல காலம் அவர்களை இன்னும் உலகத்தில் நடையாடிவர வைத்திருக்கிறது. இப்போது அவர்கள் விண்டிசிந்துவனத்தில் வந்திருக்கிறார்கள் என்று எனக்குகந்த மாம

னாகிய சகுனியால் நான் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் களை வேரறுக்கத்தக்க சமயம் இதுவே யாதலால், உம்மைக் குறித்துத் தவம்புரிகின்றேன். உமது பராக் கிரமத்தைக் கேள்விப்பட்டு உம்மையே தஞ்சமென்றடைந்த என்னை நீர் ஆதரிக்கவேண்டும். வாக்குத்தத்தத்தினின்றும் தவறக்கூடாது. இந்த நன்றியை நான் என்றும் மறவேன்” என்றான்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட முனிவர் “சிவ, சிவ, ஹரி ஹரி” என்று தமது செவிகளை மூடிக்கொண்டு, இந்தப் பாபத்துக்கு நானென்ன செய்வேன். குற்றமற்றவரான பாண்டவரை நான் எவ்விதங்கொல்வேன். சத்தியசீலரை எதிர்க்க எவராலாகும்? படுபாவியான துரியன் இக்கெட்ட நோக்கத்தைக்கொண்டு தவமியற்று கிறுனென்பதை நான் ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமற்போனேனே. ‘ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் காரியம் தான் சாந்துனையுந் துன்பந்தரும்’ என்பதை மறந்தேன். எக்காரியத்தையும் நிதானித்துப்பார்த்து, அது தன்னால் முடிவுபெறக் கூடுமென்பதை யறிந்தபின்பே, அதில் தலையிடவேண்டும். தலையிட்டபிறகு தவிப்பதில் யாதொரு பயனுமில்லை.

‘எண்ணித்துணிக கருமம், துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு’

என்றல்லோ மேலோர் சொல்லுகின்றனர். வீணே நாம் ஆழமறியாது காலிட்டுக் கொண்டோம். இனி வாக்கின்படி நடக்கும் வழியையே தேடவேண்டும். உரலில் தலையிட்டு உலக்கைக் கஞ்சலாமா? ஊழ்வினை எவரை விட்டகலும்? அதைவெல்ல வல்லவருமுண்டோ? நமக்கு

இச்சமயத்தில் அந்த விதியே (ஊழே) மதியாய்விட்டது. எவ்வளவோ பாடுபட்டுத் தேடிய தவத்தை இப்போது இழக்கநேர்ந்தது. ஜெகதீசா! நீயே துணை” என்று வருந்தினார்.

பிறகு ஒருவாறுதேறித் துரியனை நோக்கி “அரசனே! ‘குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை’ என்றறிந்தும் நீ இத்துர் எண்ணங் கொள்ளலாமா? பாண்டவரின் மகிமை உனக்குத் தெரியாதா? பரந்தாமனுடைய சகாயத்தைப் பெற்றவர்களல்லவா அவர்கள்? தருமநெறி தவறமாட்டார்களே. தருமத்தைப் பாவம் வெல்லுவதுகூடுமோ? உன் வஞ்சனைக்குடன்பட்டு என்னருமையான தவத்தை இழப்பதுடன் உலக நிந்தைக்கும் ஆளாய்விட்டேன். முன்வைத்த காலைப் பின்வாங்குவது முறையல்ல வாதலால் உன் கருத்தை முடிக்க முந்துகிறேன்” என்று மெத்தவும் மனந்தளர்ந்துரைத்தார்.

இவ்வாறுகூறிக் காளாமாமுனிவர் பாண்டவரிருக்குங் கானகத்தை நண்ணினார்; பலபல சூழ்ச்சிகளை எண்ணினார்; பகவானை ஸ்ரீ ஹரியைப் பரிவுடன் போற்றினார்; செய்யத்துணியும் பாபவினையைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினார்; ஒத்துக்கொண்ட காரியத்தை நத்தி முடிக்க எத்தனங்கள் செய்திருந்தார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பாண்டவரை ரக்ஷிக்க எமதர்மராஜா மனமிரங்கினார்; அந்த வனத்திலொரு பொன்மாளை உண்டுபண்ணி, அவர்கள்முன் உலாவச் செய்து, துரோபதையின் மனதையும் மாற்றினார். மாளைக்கண்ட பாஞ்சாலி அதனைப் பற்றித்தருமாமுதருமபுத்திரர் முதலிய ஐவரையும் கெஞ்சினார்.

பாண்டவரைவரும் பாஞ்சாலியை உற்சாகப்படுத்த அந்த மாணப்பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அது அவர்கள் கையில் அகப்படாமலே இங்குமங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தது. அதைத் தூத்திக்கொண்டே பாண்டவர் அக்காட்டில் வெகுதூரம் சென்றார்கள். வழியில் இவர்கள் எதிரே சில பிராமணர்கள் வந்து “ஐயோ, நாங்கள் என்ன செய்வோம்; சுகமாய்த் தவஞ்செய்திருந்த எங்களிடம் ஒருமான் ஒடிவந்து எங்கள் ஹோமதிரவியங்களையும் ஆசனத்தையும் பறித்துக்கொண்டு போயிற்று. அந்தமாணப் பிடித்து அது கொண்டுபோன பொருள்களை எங்களுக்களித்தால் உங்களுக்கு மெத்தவும் புண்ணியமுண்டு” என்று முறையிட்டார்கள்.

“நல்லது உங்கள் குறையையும் தீர்க்கிறோம்; இங்கேயே யிருங்கள்” என்று சொல்லிப் பாண்டவர் மாணப் பின்பற்றிப்போயினர். நெடுந்தூரம் இவர்களை அலைக்கழித்தமான் திடீரென்று மறைந்துவிட்டது. கலைமாணத் தேடிவந்த களைப்பு ஐவருக்கும் அதிகமாயிற்று. தருமபுத்திரர் தாகவிடாயால் மிகவுஞ்சோகித்தார்; தம்பிமாரை அழைத்து சீக்கிரம் ஜலம் கொண்டு வர ஆக்யாபித்தார். அவர்களும் இதோ ஒரு நொடியில் கொண்டு வருகிறோமென்று ஒருவர்பின் ஒருவராக வனத்துடரவேசித்தனர். நீர் நிலையை நாடிவரும் இவர்களைப் பாதுகாக்க எமன் அவ்வனத்தில் எங்கும் ஜலமில்லாதபடிசெய்து, ஒரு நச்சமடுவை மாத்திரம் கொஞ்சம் ஜலத்துடன் காணும்படி வைத்தான்.

முதலில்வந்த பீமன் காடெங்குந்தேடி ஜலங்காணுது களைத்துத் திரும்புகையில் நச்சமடுவைக் கண்டான். உடனே களிகொண்டான்; அதிலிறங்கி இரண்டு

கை ஜலங்குடித்தான். குடித்ததும் விஷந்தலைக்கேறி உயிர்துறந்தான்.

பின்னால் வந்த அர்ச்சுனனும் அவனைத்தொடர்ந்த நகுல சகாதேவரும் பீமசேனனைப்போல் அந்த மடுவினருகே மாண்டொழிந்தார்கள்.

போனதம்பியர் ஒருவரும் ஜலத்துடன் திரும்பாமையை நோக்கிய தருமபுத்திரர் தாகவிடாய் சகியாதவராய் வருத்தப்பட்டிருந்தும், அதைமறந்து தம்பிமார் வரவில்லையே என்கிற கவலையிலாழ்ந்தார்; சற்றுநேரம் கழித்துத் தாமே அவர்களைத் தேடிச்சென்றார்.

தம்பிமாரைத் தேடிக்கொண்டுபோன தருமர் காட்டிலோரிடத்தில் ஒரு மடுவின் சமீபத்தில் அவர்கள் மாய்ந்திருப்பதைக் கண்டு மனோ வியாகுலங்கொண்டு அங்கிருந்த சந்தனமரத்தினடியில் அயர்ந்து வீழ்ந்து விட்டார். இது இவ்வாறாக, துரோபதை இவர்கள் விஷயமாய்த் தூர்க்கனவுகண்டு சோகித்து நின்றனர்.

காளமா முனிவர் துரியனுடைய கபட எண்ணத் திற்குட்பட்டு யாகம் வளர்த்தினார். அந்த யாகாக்கினியி லிருந்து ஒரு பூதம் வெளியே வந்து “என்ன சங்கதி? ஏன் என்னை வரவழைத்தாய்?” என்று வினவியது. முனிவன் பூதத்தை நோக்கி “நீ இப்போதே சென்று பாண்டவரைவரையுந் தேடிப் பிடித்துக் கொல்லவேண்டும்” என்றனர். அதற்குப்பூதம் “மகாபாக்கியம்! நான் வனமுழுதுந் தேடிப்பார்க்கிறேன். அவர்கள் என் கண்ணுக்கு அகப்பட்டு உயிரோடிருந்தால் உன் கட்டளைப் படி அவர்களை விழுங்கிவிடுவேன்; அவர்கள் அகப்படா விட்டாலும், இறந்திருந்தாலும் உன்னிடமே வந்து

உன்னையே பக்தித்துப்போடுவேன்” என்றது. முனிவரும் அதற்குச் சம்மதமாணர். பூதம் பாண்டவரைத் தேடிப்பார்க்கையில் அவர்கள் பிணமாயிருப்பது கண்டு, மனமிரங்கி அழுது முனிவர் மீது கோபங்கொண்டு வந்து அவரை விழுங்கிற்று.

மூர்ச்சித்து விழுந்த தருமர் கொஞ்சநேரம் பொறுத்து எழுந்து தம்பிமார் இறந்துகிடப்பதைப் பார்த்துப் பற்பல விஷயங்களைச் சொல்லிப் புலம்பி, தாகவிடாய்தீர ஒரு கைஜலம் சாப்பிடுவதற்கு அம்மடுவில் கைதோய்க்கப் போனார். அந்த வேளையில் எமன் வந்து மறைந்து நின்று “தருமபுத்திரரே! பொறும், பொறும்; அந்த ஜலத்தை அருந்தவேண்டாம்” என்றான். அதையும் கவனியாமல் விடாயின் கொடுமையால் அவர் நீரருந்தப் புகுந்தார். அப்போது எமன் “நான் கேட்கும் சில சந்தேக வினாக்களுக்குச் சரியான விடை அளித்தபிறகு ஜலத்தை யுட்கொள்ளும்” என்று தருமரைக் கேட்டுக்கொண்டான். தருமர் “அப்படியே யாகட்டும்” என்றார்.

பின்வரும் சம்பாஷணை அவ்விருவருக்கும் நடந்தது—

எமன்:—சாஸ்திரங்கள் வெளியிடும் பொருள்களில் சத்தாகிய பெரியது எது?

தருமர்:—ஸத்தியம்.

எ:—இல்லறத்துக் கழகாவதெது?

த:—மனைவி.

எ:—புஷ்பங்களில் உயர்ந்ததெது?

த:—பாரிஜாதம்.

எ:—தவத்திற் பெரியதெது?

த:—குலவன்மை.

எ:—பெண்டுகளுக் கழகெது?

த:—நாணம் (எதிர்த்துப் பேசாமை)

எ:—போரில் இறந்தாரடைவதெது?

த:—வீரசொர்க்கம்.

எ:—செவிக்கினியதெது?

த:—மழலைச்சொல்.

எ:—நிலைத்திருப்பதெது?

த:—கிர்த்தி.

எ:—இகழ்தற்குரியதெது?

த:—இரத்தல் (பிச்சை எடுத்தல்)

இங்ஙனம் எமன் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் தருமர் உடனுக்குடன் சரியான விடைதந்தனர். எமன் மகிழ்ந்து பிரத்தியட்சமாய் “தருமபூபா, எனக்கு நீ சரியான விடைகூறி என்னை ஆனந்திக்கச் செய்ததால் உனக்கு நான் சகாயம்புரிய இஷ்டப்படுகின்றேன். இதோ இறந்துகிடக்கும் உன் தம்பியமாரில் எவரேனும் ஒருவரை நீ விரும்பினால் நான் எழுப்பித் தருகிறேன்” என்றான். தருமர் சகாதேவனை எழுப்பித் தர வேண்டினார். அப்படியே சகாதேவனை எமதர்மராஜன் எழுப்பிக்கொடுத்து “உனது தம்பியருள் நீ சகாதேவனை மட்டும் ஏன் விரும்பவேண்டும்?” என்று கேட்டான். தருமர் “குந்திதேவிக்கு நான் ஜேஷ்ட புத்திரன். மாத்திராதேவிக்கோ சகாதேவன் ஜேஷ்ட புத்திரன். ஆகையால் மாத்திராதேவி மகிழும்படி சகாதேவனை எழுப்பித்தரப் பிரார்த்தித்தேன்” என்றார்.

பிறகு எமதர்மன் தருமபூபனை நோக்கி “உன் எண்ணம் மேலானது. இனி நீ உன் தம்பிமாருடன் சுகமேயிருந்து சிக்கிரத்தில் இராஜ்யாதிகாரத்தைப் பெற்று உலகை நன்னிலைப்படுத்தி மேம்படுவாய். சர்வலோக சரண்யான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா துணையாயிருந்து உங்களை ரக்ஷிப்பார்” என்று சொல்லி இறந்த நால்வரையும் எழுப்பித்தந்தான்.

எல்லோரும் இன்பசாகரத்தில் மூழ்கித் துரோப தையைக் கூட்டிக்கொண்டு வேறிடஞ் சென்று புக முடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

பொறாமையானது தன்னை நாடியவரை நாசப்படுத்தும் என்பது இதனால் நன்கு தெரிகின்றது. பொறாமையை நாம் அறவே ஒழிக்கவேண்டும். திருட்டு, முதலிய சில தீயசெயல்களில் ஏதாவதொரு பயன் வந்தெய்தும். பொறாமையால் யாது வரும்? ஒன்றுமில்லை. எப்போது ஒருவன் இச்சித்தானே அவனிடம் அது குடியிருந்து, அக்கினியைப்போல் அவனுள்ளத்தை எரித்தபடியே இருக்கும்; சமாதானத்தைத் தராது. ஆகையால் அதன் நேசம் நமக்கு உதவாது.

(2) கணிதசாஸ்திரி யொருவர் நாட்டுப் புறத்திலுள்ள ஓர் இடைப்பையனோடு சம்பாஷனை செய்து கொண்டிருந்தார். இடைப்பையன் கணிதசாஸ்திரியைப் பார்த்து “ஐயா! முன்னால் போகிற ஆட்டுக்குப் பின்னால் ஒன்பது ஆடும் பின்னால் போகிற ஆட்டுக்கு முன்னால் ஒன்பது ஆடும் போகின்றன. ஆக எத்தனை ஆடுகள்” என்றான். உடனே சாஸ்திரியார் “18 ஆடுகள்” என்றார். இடைப்பையன் உடல் குலுங்க நகைத்து “எப்படி ஐயா 18 ஆடும்? உள்ளது 10 ஆடுகள் தானே! இதோ இந்த ஆட்டை எண்ணிப் பாருங்கள்” என்றான்.

ஸந்தோஷமே சஞ்சீவி.

மாதூர்பூதைய ரென்னும் ஒரு பிராமணர் தம் வீட்டில் ஒருபுறத்தில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு மார்புவலியால் அவஸ்தைப்படுகிறார்.

மாதூர்பூதையர்:—(தமக்குள்) ஒருநாழிகையாய் மாரடைப் புண்டாயிருக்கிறது. காரணந்தெரியவில்லை.

(பெருமூச்சுடன்) அடே—கேசவா—கேசவா
கேசவன்:—(பிரவேசித்து) ஏன்?

மாதூர்:—ஒருநாழிகையாச்சு மார்வவிவந்து, நிற்க வில்லை; போய் வைத்தியர் சுந்தரம்பிள்ளையை அழைத்துவா. போ, சீக்கிரம் போ.

கேசவன்:—ஐயா, சோடா—

மாதூர்:—சோடாக்குடித்தாய்விட்டது! போ சீக்கிரம்.

கேச:—ஜின்ஜர்பீர்.

மாதூர்:—சை போ அதெல்லாம்வேண்டாம்,

கேச:—(உள்ளேபோய் உடனேவந்து) அம்மா புளிச்சமோர் குடிக்கச் சொல்லுதுங்க.

மாதூர்:—(பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு அவஸ்தையை நடித்து, மூடமேபோடா!—போ. போய் அழைத்துவா.

கேசவன்:—(கொஞ்சம் போய்த்திரும்பிப்பின்)யாரை அழைத்து வரணும். சுந்தரம்பிள்ளையையா, ஆலால சுந்தரம் பிள்ளையையா? இல்லை சுந்தரம்பிள்ளை நாராயணையா?

மாதூர்:—சட்-என்னடா ஐயோ நம்ம சுந்தரம்பிள்ளையையடா!

கேசவன்:—ஹரிஹரனுக்கு மருந்து கொடுத்துக் காப்பாற்றினாரே அவரையா?

மாதூர்:—ஆமாடா போடா. பேசமுடியவில்லை. சீக்கிரம்.

கேசவன்:—இதோ! (வேகமாய்ப் போய் உடனே திரும்பிவந்து) வைத்தியரை அழைத்து வருவதா - மருந்து வாங்கிவருவதா? நீங்கள் செய்த அவசரத்தில் மறந்துவிட்டேன்.

மாதூர்:—அப்பாடா (வலியை அபிநயத்து) எஜமானுக்கு மார்புவலிக்குதாம். உங்களைக் கையோடு அழைத்துவரச் சொன்னாங்க, என்று சொல்லி அவரை அழைத்துவா சீக்கிரம்.

கேசவன்:—சரி நான் போகிறேன். அவ்வளவு தூரம் நடந்துபோனாலும், வைத்தியர் வீட்டிலல்லா விட்டால்—

மாதூர்:—போய்த் தான் பார்த்துவாயேன் - சோம்பேறி—

கேசவன்:—நான் போகிறேன்; வைத்தியரும் வீட்டிலிருக்கிறார்; இருந்தாலும் கூப்பிட்டால் வருவாரோ வரமாட்டாரோ?

மாதூர்:—வரநேரமில்லையென்றால் மருந்து கேட்டு வாங்கிவா.

கேச:—மருந்து கொடுப்பாரோ மாட்டாரோ?

மாதூர்:—ஒரு சீட்டுத் தருகிறேன்; கொண்டு போய்க் கொடு. உடனே புறப்பட்டு வருவார். இல்லாவிட்டால் 'மருந்து கொடுப்பார். போ சீக்கிரம் (சீட்டு முதித்தருகிறார்.)

கேசவன்:—(பெற்றுக் கொண்டு) சரி. போகிறேன் இதோ! அவரைப் பார்க்கிறேன். பார்த்துக் கடிதம் கொடுக்கிறேன்! அவர் மருந்து கொடுப்பார்! கொடுத்த

தாலும் இந்த உங்கள் நோயை அது கேட்குமோ கேட்காதோ, வியாதி நீடித்ததாயிற்றே! உங்கள் தகப்பனருக்குக்கூட இது உண்டாமே?

மாதூர்:—(பெருமூச்சுவிட்டு) ஐயோ! உன்றோடு மாரடிக்க முடியவில்லை. போடா. காலஹாணஞ் செய்யாதே!

கேசவன்:—இதோ (போவதுபோல் காட்டி) சரி, போகிறேன் வைத்தியரிடம்—வைத்தியர் தமது சீட்டுக்குத் தடை சொல்லாமல் மருந்துகொடுப்பார். இது நிச்சயம். அந்த மருந்து மூலமாய் உங்கள்தோய் தீரும். தீராமலிராது. சுந்தரம்பிள்ளை பெயர் போனவரல்லவா? நோய் தீர்ந்தாலும் பிரயோசனமென்ன? எப்போதாவது இந்தப் பாழும் உயிர் போகவேண்டியதுதானே. இதற்கென்ன இவ்வளவு?

மாதூர்:—(நகைப்புவரக் குப்பென்று நகைத்து) நல்ல வேதாந்தம்! நல்ல வேதாந்தம்! (நிதானித்து மேல் நோக்கிப் பார்த்து) மார்புவலி நின்றுவிட்டது. கேசவா நல்ல மருந்து தந்தாய்! நீவினாயாட்டுப் பேசி சந்தோஷம் மூட்டியதே மருந்தாய்விட்டது. உனக்கென்ன வேண்டும்?

கேசவன்:—ஸந்தோஷம். பணங்காசு வேண்டாம். இந்தச் சபையில் மருந்தில்லாமல் வியாதியைத் தீர்க்கும் மஹாவைத்திய சிகாமணி என்கிற பட்டப்பேர் எனக்குத் தரவேணும்.

மாதூர்:—தந்தேன்! தந்தேன்! போ.

மாதூர்:—(எழுந்து ஸபையைநோக்கி) திடீரென்று ஏற்படும் ஸந்தோஷம் நம்முடைய துக்கத்தையும் நோயையும் மாற்றுமென்பது கண்டேன். கேசவன் நல்ல புத்திசாவி. ஸந்தோஷமே சஞ்சிவி.

மேய்ம்மை என்றும் மறைபடாது

அல்லது

காடன் மாடன் கதை

‘பிறர்க்கினனா முற்பகல் செய்யின் தமக்கினனா
பிற்பகல் தாமே வரும்.’—குறள்.

சுற்றேறத்தாமு முப்பது வருடங்களுக்குமுன் திரு
நெல்வேலியில் காடன் மாடன் என்னும் இருகுறவர்கள்
வசித்து வந்தனர். இருவரும் பந்துக்களே; சற்று எட்
டிய தாயாதி முறையினர். ஊரினுள் இவ்விருவருடைய
வீடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று வெகு சமீபத்திலிருந்தன.
ஊருக்கு வெளியில் இருவர்களுடைய கழனிகளும்
ஒன்றை யொன்று அடுத்திருந்தன. காடனும் மாட
னும் சினேகமாகவே சிறிதுகாலம் வரை வாழ்ந்து
வந்தனர்.

மாடன் தெய்வபக்தியிற் சிறந்தவன்; சத்தியத்தி
னிடத்தும் தருமத்தினிடத்தும் மிகுந்த பற்றுடைய
வன்; மர்மம் அற்றவன்; பிறர் தனக்குச் செய்த நன்
தியை மறவாதவன்; நன்றல்லதன்றே மறக்கும் நன்மை
யான குணமமைந்தோன்.

காடன் தெய்வபக்தியிற் கடையன்; சத்தியத்தை
யும் தருமத்தையும் எண்ணாத சண்டாளன்; மர்மமும்
வர்மமும் பொருந்திய மனதுடையவன்; தனக்குப் பகை
யாயினோரைச் சமயம்பார்த்து முடித்துவிடக் கருதும்
மூர்க்கத்தனமுடைய தடியன்; குறவர்களில் குறவன்
எனச் சொல்லத் தகும்கெடியோன்.

அடுத்தடுத்து வீடும் பூமியுமுள்ளவர்களுக்குள் சிறிய சண்டைகள் உண்டாவது சகஜமாகக் காணப்படும் விஷயமே யன்றோ? காடனுக்கும் மாடனுக்கும் பூமி விஷயமாகச் சிறிது மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது. எனினும் அது விஷயம் எவருக்கும் தெரியாது. இருவரும் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளவுமில்லை. அந்தோ! புரையுள்ள புண்ணை புரம் பொதிந்து மூடுவார்போல் புறத்தே நேசித்து மனம் வேர்ப்பவர்களாகி இருவரும் புழுங்கி வந்தனர். சிறிது காலம் தங்கள் நச்சுப் பகைமையை வெளியிட்டு வேறாயினர் இல்லை. எனினும் காலக்கிரமத்தில் மாடன் அவ்வருத்தத்தைச் சிறிது சிறிதாக மறக்கலானான். வஞ்சகனாகிய காடனோ சிந்தையில் சினங் கொண்டு தன் பகைமுடிக்க ஏற்ற தருணத்தை எதிர்பார்த்தவனாயிருந்தான். இவ்வாறாகக் கொஞ்ச காலம் கழிந்தது.

ஒருநாள் சாயங்காலம் மாடன் நித்திரை தெளிந்தெழுந்தான்; பகல் நித்திரையில் பலவிதமான தூர்ச்சொப்பனங்களைக் கண்டான். அவன் மனம் அவனை அறியாமல் குழம்பலுற்றது. அவனுக்கு என்னவோ அன்று அந்தியகாலம் சமீபித்திருப்பதுபோலத் தோன்றிற்று. தன் இஷ்டதேவதையைக் கொஞ்ச நேரம் தியானித்தான்; பிறகு தன்மனைவியை அழைத்தான். அவள் வந்து அவன் எதிரே நின்றுகொண்டு “ஏன் ஒருமாதிரியா யிருக்கிறீங்கோ?” என்று வினவினாள். ‘ஒண்ணுமில்லை; மணசு நன்னூல்லை; என்னவோ நன்னூல்லை; இன்னைக்குச் செத்துப் போனாலும் போயிடுவேண்ணு நினைக்கிறேன்; ஏனோ அப்படித்தோணுது; குஞ்சு கொளந்தையை யெல்லாம் நல்லாப் பாத்துக்கோ;

வெளியே போயிட்டு வரேன்; போனா வரனோ இல்லை யோ; அது சந்தேகந்தான்; அநேகமாக வரமாட்டேனு நெனைக்கரே; சாக்கிரதை; நல்லாப் பொருள் சக்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தான்.

அவன் மனைவி அவனைத்தடுத்து “எங்குபோரீங்கோ? ஒங்கும் போகவேண்டாம்; மனசு நல்லா இல்லாட்டி ஊட்டிலேயே இருங்களேம்; பேசிக்கிட் டிருக்கலாம்; ஒண்ணு இன்னிக்கி வெளியே போகவேண்டாம்; எனக்கும் இண்ணிக்கி ஏதோ ஒருமாதிரியாகத்தா னிருக்குது. இங்கேயே இருங்கோ” என்று சொல்லிக் கண்களில் நீர்விட்டுக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். பார்த்தான் மாடன், அவனால் சகிக்கக்கூடவில்லை. அவன் தன் மனைவியைப் பார்த்து “நீயும் துக்கிக்கிறே; எனக்கோ என்னவோபோலெத் தோணுது. நா இங்கிருந்தா இன்னும் மனசு ரொம்பக் கெட்டுப்போயிடும். மனசு சாந்தி வேண்டாமா? நா ஒங்கும் போகல்லே; நம்ம களணி வரையிலும் போயிட்டுச் சருக்கண்ணு வந்தாடரேன்; பயப்படாதே; சும்மாயிரு; ஒண்ணுமில்லே” என்று தைரியம் சொல்லிவிட்டு நேராகத் தன்கழனியை நோக்கிச் சென்றான்.

மாடன் கழனியை அடைந்து அதைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான். காடனும் தன் கழனிக்கு வந்திருந்தான். இருவரும் தங்கள் வயல் புறத்தின் நடு மேட்டின்மேலுட்கார்ந்து சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். பேச்சு முடிவில் பூமியின் விஷயமாகத் திரும்பிற்று. அதில் இருவருடைய மனத்தாங்கலும் வெளிப்பட்டன. ஒருவரையொருவர் மிக இழிந்த மொழிகளால் வைதுகொள்ள ஆரம்பித்தனர். இருவருக்கும்

ஆத்திரம் பொங்கிற்று. பின் இருவரும் கைகலந்து கொள்ளத் தொடங்கினர். சுற்று வட்டத்தில் ஒருவரும் இல்லை. அன்று பெளர்ணமி ஆனதால் சந்திரன்பட்டப்பகற்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் வயற்புறத்தில் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு புரண்டுருண்டனர். முடிவில் காடன் 'ஜில்' என்று எழுந்திருந்து 'இன்று உன்னைக் கொன்றுவிடுகிறேன் பார்—' என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் மடியிலிருந்த பெரிய ஈட்டியை எடுத்து ஒங்கினான். மாடன் பயந்து 'வேண்டாமடா! காடா! வேண்டாமடா! நீயே வலுவில் சண்டைக்கு ஆரம்பித்தாய். கொஞ்சம் சண்டை போட்டோம். அதுக்கோசரம் கொண்ணு போட்டோறதா டாப்பா! இனி நான் உங்கூட எப்பவும் சண்டை பண்ணாதே யில்லை!' என்று கெஞ்சினான். அதற்குக் காடன் 'அதெல்லாம் முடியாது; இண்ணைக்கு உன்னைக் கொண்ணுவிட்டுத்தான் மறுகாரியம் பார்க்கப்போகிறேன்' என்று அருகில் நெருங்கினான். மாடன் 'வேண்டாமடா! காடா! கொலை உன்னை உட்டோதடா! சத்தியத்தை மறைக்க முடியாதடா! இங்கே ஒருத்தரும் இல்லேண்ணு எண்ணாதே. இந்த நிலா மேலே ஆணையாச் சொல்றேன். கிளக்கே உதிச்சு மேக்கே போற இந்தச்சாமி பாத்துக்கிட்டே யிருக்கு. என்னைக் கொல்லாதே' என்று கெஞ்சி மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டான். அந்தச் சண்டாளக்காடன் ஒன்றையும் கவனித்தானில்லை. 'உன் சாமியும் கண்டா—உன்னையும் கண்டா—இந்த நிலா என்னை என்ன பண்ணிப்போடும் — கோர்டில் வந்து சாக்கி சொல்லுமோ?' என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த இரக்கமற்ற நெஞ்சடைய காடன் மாடனை ஒங்கி

ஒரே குத்தாக விலாப்புறத்தில் குத்தித்தள்ளினான். அந்தோ பாபம்! ஆதரவற்ற ஏழை மாடன் 'ஐயோ கடவுளே' என்று வீறிட்டுக் கத்திக்கொண்டு கீழே விழுந்து உயிர் துறந்தான். மாடன் விழுந்து இறந்தவுடன் காடன் ஒரு பெரிய குழிதோண்டி அதில் அவனைத் தூக்கிப்போட்டு சமுசியமில்லாதபடி நன்றாக ஆழப்புதைத்துவிட்டு வீடுவந்து சேர்ந்தான். என்னை! இரக்கமற்ற வஞ்சகனின் செய்கை! மாடன் மனைவி ஒன்பது மணியாகியும் தன் புருஷன் வீடுவந்து சேராமற்போகவே நெஞ்சம்பதறி உடனே தங்கள் கழனிக் குஞ்சென்று சுற்றிலும் தேடினான். அங்கு அவன் அகப்படாமற் போகவே—திரும்பிவந்து ஊர் முழுதும் தேடிப்பார்த்தான். எங்கும் மாடனைக் காணக்கூடவில்லை. பின் மிகுந்த துக்கத்துடன் போலீசுக்கு விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தினான். அவர்களும் மிகுந்த சிரத்தையுடன் பல இடங்களிலும் ஆராய்ந்து பார்த்தனர். மாடனைப்பற்றி ஒரு தகவலும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. 'அவன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும்போது எங்குப் போவதாச் சொல்லிச்சென்றான்' என்று மாடன் மனைவியை விசாரித்தனர். "கழனிக்குப் போவதாகத் சொல்லிச் சென்றான்" என்று அவன் மனைவிகூற—அவர்களும் கழனிக்குச்சென்று தேடினர். அவனில்லை; பின் காடனை விசாரித்தனர். அவன், தான் அன்று மாடனைப் பார்க்கவேயில்லை என்று சொல்லிச் சாதித்துவிட்டான்.

மாடன் திடீரென்று மறைந்துபோன விஷயம் யாவர்க்கும் பேராச்சரியத்தை விளைவித்தது. ஊர்முழுதும் மாடனைப்பற்றிய பேச்சாகவே யிருந்தது. யாவரும் விஷயம் தெரியாமல் குழம்பினர். சிலர் மாடனை

அவன் விரோதிகள் யாரேனும் கொன்றிருக்க வேண்டுமென்று கூறினர். சிலர் அவனை எங்கேனும் கிணறுகுட்டைகளில் விழுந்து இறந்திருப்பான் என்றனர். மற்றுஞ்சிலர் “ஒன்றுமில்லை எங்கேனும் கிராமங்களுக்குச்சென்றிருக்கக்கூடும். நாலேந்து நாட்களுக்குள் திரும்பிவந்து விடுவான். இதற்கு இத்தனை புரளியா? சே, போ” என்று செப்பினர். இப்படியாக அவரவர் மனம் போனவாறு பலரும் பலவிதமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாட்கள் ஓடின. மாடனைப்பற்றிய ஒரு தகவலும் அறிய மார்க்கம் கிடைக்கவில்லை. ஆறு மாதங்களும் அகன்றது; போலீசாரும் தங்களாலான மட்டும் விசாரித்துச் சலித்துப்போயினர். முடிவில் அவர்கள் “மாடனை யாரேனும் கொன்றிருக்க வேண்டுமென்று சமூகியிக் கப்படுகிறதாயினும் எவ்வளவு தூரம் விசாரித்தும் ஒரு தகவலும் அறியக்கூடவில்லை” என்று ‘ரிபோர்ட்டு’ எழுதி மேலதிகாரிகளுக்கு அனுப்பிவிட்டனர்.

பத்து வருடங்கள் பறந்தன. மாடனைப் பற்றிய விஷயமும் ஜனங்களின் மனத்திலிருந்து மெல்ல மெல்ல மறைந்து போயிற்று. நிற்க ஒருநாள் காடனும் அவன் மனைவி கருப்பாயியும் அவர்கள் வீட்டில் ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு வேடிக்கையாகச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அவர்களெதிரில் வீட்டின் மொகுட்டிலுள்ள துவாரங்களின் வழியாக பலவட்டமாக நிலவு வீழ்ந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவை களைப் பார்த்துக் காடன் அகாரணமாகச் சிரித்தான். அவன் மனைவி ‘ஏஞ்சிரிக்கிரீங்கோ’ என்றாள்.

அவன் 'ஒண்ணுமில்லே' என்றான். கருப்பாயி 'இல்லை சிரிச்ச சமாசாரத்தைச் சொல்லித்தான் தீரணும்' என்று அவன் மோ வாயைப் பிடித்துக்கேட்டுக் கொண்டான். காடன் 'ஒண்ணுமில்லே அந்த நிலாவைப் பார்த்துச் சிரிச்சேன்; அவ்வளவு தான்' என்றான். அவன் 'நிலாவைப் பாத்து எண்ணுத்துக்குச் சிரிச்சீங்கோ என்னவோ காரணம் இருக்கவே யிருக்குது ; எங்கிட்டச் சொல்ல மாட்டீங்கிரீங்கோ சொல்ல மாட்டீங்களா சொல்லுங்கோன்னு சொல்லாட்டிப்போன இண்ணிக்கி ஒங்களை உடரதில்லெ' என்று கொஞ்சிச் சொல்லப் பிடிவாதம் பண்ணினான்.

அதற்குக் காடன் தன் மனைவியை விளித்து, அளே ! சொல்லரத்தேக்கேளு; உங்கிட்டையாங் காட்டியும், சொல்ரே, உண்ணுரத்தர் கிட்டின்னா, உயிர் போனாலுஞ் சொல்லமாட்டே ; அது ரொம்ப ரெவசியம்; அல்லாரும் மாடனைக் காணோங் காணோண்ணு சொல்லிக் கொள்ளுறாங்களே ! அவனெங்கே தெரியுமா ? அண்ணைக்கு அவனை, நம்ம, களானியிலே ஒரே குத்தாகக் குத்திக் கொண்ணு, குளியைத் தோண்டிப் பொதச்சுப்போட்டு வந்தாட்டே; இண்ணி அவன் எளிந்திரிச்சி வரப்போவதேது ? அதில்லே; அவஞ்சாகரப்போ 'இந்த னெலா ஆணையாச் சொல்ரேன்; கொலை உடாது; சத்தியம் மறையாது' இண்ணு சொன்னா; இந்த னெலா மேலே ஆணை வெச்சானே ! இந்த னெலா நம்மை என்ன பண்ணிப் போட்டுது ? அல்லாரு கிட்டையும் சொல்லிப் போட்டுதா ? இந்த னெலாவைப் பார்த்ததே அவஞ்சொன்னது ரெணப்பு வந்தது. சிரிச்சே; அவ்வளவுதான்; ஒருத்தருகிட்டையும் சொல்

லிக் கில்லிப் போடாதே. சாக்கிரதை; பத்தரம்” என்றான்.

அதற்கு அவள் ‘அப்படியா சமுசாரம்; ! மாடனை நீயா கொண்ணே !! அட எளவே !!! அவன் நம்ம சொந்தக் காரனாச்சே; எங்கிட்டக்கூட நீ சொல்லாமே இருந்திருந்தெயாம் ! நீயல்ல கெட்டிக்காரன் ! சரிதான் ! இதை நா எதைத்துக்கு வெளியிலே போய்ச்சொல்லப்போரேன்; நீ சொன்னாச்சேரி; உனக்கு வந்தது நமக்கு வந்ததில்லையா ?’ என்று சொன்னாள். பின் இருவரும் வேறு பல விஷயங்களைப்பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்து பின், நித்திரை போயினர்.

மேற் கூறிய சம்பாஷணை நடந்து நாலேந்து வருடங்கள் சென்றன. காடன் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் குடிப்பதில் கைதேர்ந்தவனானான். தினமும் குடித்து விட்டு வந்து, தன்மனைவியை வாயில்வந்தபடி வைவான்; சில சமயங்களில் அடிக்கவும் அடிப்பான். இவ்வாறு நாட்கள் பல செல்லவே அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் உள்ள நேசப் பான்மை வரவரக்குறைந்து கொண்டே வந்தது. முடிவில் காடனுடைய ஹிம்சை வீட்டில் மிகுதியும் அதிகரித்தது. அவன் குடித்து விட்டு வந்து அவனை அடியாத நாளில்லை. பிரதிதினமும் விறகுக் கட்டையினாலும் விளக்குமாற்றினாலும் செருப்பினாலும், மற்றும் கையிற்கிடைத்த எந்தப் பொருளினாலும், அவளுக்கு அடியில்லாத நாள் இல்லையாயிற்று. வீட்டில் உண்பதற்கு ஆகாரமும் இல்லை. குழந்தைகளெல்லாம் இளைத்து மெலிந்து சாகுந்தன்மையை அடைந்தன. அவன் மனைவியின் தேகமும் வீங்கித் தூங்கிப் போயிற்று. இவ்விதம் சொல்லமுடியாத கஷ்ட

டத்தில் அவன் வீட்டார் யாவரும் வருந்துவா
ராயினர்.

இப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் மாலை ஐந்து
மணிக்குக் காடன் மிகுதியும் சாராயத்தைக் குடித்து
விட்டு, வீட்டிற்கு வந்து, அகாரணமாகத் தன் குழந்
தைகளை யெல்லாம் பிடித்து, அடி அடி என்று அடித்
தான். இந்த அநியாயத்தைக் கண்டு, சகியாது,
அவன் மனைவி பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிந்து, இரக்
கக் குரலுடன் தன் கணவனை நோக்கி, “ஐயோ குடித்து
விட்டு வந்து குழந்தையேன் இப்படிப்போட்டு
அடிக்கிறீங்கோ? வரவர இந்த ஹிம்சை பொறுக்க
முடியாமல் போய்விட்டதே!” என்று சொல்ல, காடன்
குழந்தைகளை விட்டுவிட்டுத் தன் மனைவியின் பக்கந்
திருப்பி, அவள் கொண்டையைப் பிடித்து இழுத்து,
வெளியிற்றள்ளி, மிதித்து, உதைத்துக் குத்த ஆரம்பித்
தான். சாயங்கால வேளையானதால் கூட்டம் பிரமாத
மாகக் கூடிற்று. இரண்டொரு போலீசாரும், மணியக்
காரணும், மற்றுமுள்ள சிலரும், ‘என்ன கூட்டம்’
என்று வந்துபார்த்துக், குடிகாரக் காடன் தன் மனை
வியைப்போட்டு அடிப்பதைக் கண்டு, இரங்கி விலக்க
முயற்சித்தனர். அப்பொழுது காடன் “என் மனை
வியை நான் அடிக்கிறேன்; எவனாவது குறுக்கே வந்தா,
அவன் மண்டை எகிறிப்போய் விடும். உசார்!”
என்று சொல்லிக்கொண்டே அங்கே கிடந்த குழந்
தடியொன்றை யெடுத்துக் கொண்டு ‘பொத்து,’
‘பொத்து’ என்று மாட்டை அடிப்பதுபோல் அவனைப்
போட்டு அடிக்க ஆரம்பித்தான். அவள் உயிர் கொஞ்ச
நேரத்தில் நீங்கிவிடும்போல் காணப்பட்டது. அப்

பொழுது அவள் அடிபைப் பொறுக்கமாடடாமல், “ஐயையோ! அப்பப்பா!! அம்மம்மா!!! என்னால் சகிக்க முடியவில்லையே!! ஐயோ! இப்படிப் போட்டடிப்பதில் உனக்கென்ன லாபம்? நா, வேண்டாண்ணு இருந்தா—அந்த மாடனை ஒரேகுத்தில் கொன்று வயலில் புதைத்துப்போட்டு வந்தாயே; அப்படியே என்னையும் ஒரே குத்தில் குத்திக்கொன்று பொதச்சுப் போடேன்; என்னால் அடிதாங்க முடியவில்லையே” என்று சொல்லிப் பதறிக் கதறி அலறினாள்.

அது, மாடன் கொலைக்கேசு விஷயமாய் முன்னர் வேலைசெய்து, பலனற்று, அம்முயற்சிபைக் கைவிட்டவர்களான, அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த போலீசாருக்கும், மணியக்காரனுக்கும், சுற்றிலும் நின்றிருந்த ஜனங்களுக்கும், பளிச்சென்று மின்னல் மின்னியது போல், மாடன் கொலையின் விஷயத்தை மனத்தைத் தாக்கும்படி செய்தது. வெகு வருஷங்களுக்கு முன், சமுசியக்கப்பட்ட கொலையின் உண்மை, இப்பொழுது வெட்ட வெளிச்சமாக வெளிப்பட்டதும் எல்லோருக்கும் பேராச்சரிய முண்டாயிற்று. இதற்குள் சிலர் காடனைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்து விலக்கி அவன் மனைவியை அடியினின்றும் தப்பிப் பிழைக்கும் படி செய்தனர். உடனே போலீஸ் புலிகளும் மாடனைத் தாங்கள் ‘அரஸ்ட்டி’ செய்திருப்பதாகச் சொல்லி-ஸ்டேஷனுக்கு நெட்டித்தள்ளிக்கொண்டு சென்றனர்.

பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்த மாடன் கொலைக்கேசு, இப்பொழுது விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. காடன்மனைவியை அடிக்கும்பொழுது ஆங்கு நின்றுகொண்டிருந்த சில முக்கியஸ்தர்களும்,

போலீசாரும், மணியக்காரனும், சாஹிகளாகக் கூப்பிடப் பட்டனர். அவனுக்கு முக்கிய எதிரிடையான சாஹி அவன் மனைவி கருப்பாயியே. தன் கணவனுடைய ஹிம்சை சகிக்கமுடியாமற் போனமையினாலும், போலீசாரின் போதனையினாலும், அவள் தூண்டப்பட்டு, அவன் தன்னிடத்திற் கூறிய சங்கதினைக் கோர்ட்டில் கூறி முடித்தாள். முடிவில் காடனும் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான். கொலைக்குக் கொலையே வாங்க வேண்டுவதாதலின், கொடிய காடனை பெரிய ஜனத் திரளின் முன் தூக்கிவிடும்படி கோர்ட்டாரும் தீர்ப்பளித்தனர்.

தீர்ப்பில் குறிப்பிட்ட தினத்தன்று காடன் திரளான ஜனக்கூட்டத்தின் முன்னே தூக்கிவிடப்பட்டான். அதனைக் கண்ணுற்றபாவரும், “கொலைப்பாவம் கொடிது; எத்துணை நாளாயினும் கொலை மறைந்து போய் விடாது; உண்மை யென்றிருந்தாலும் ஒருநாள் வெளிப்பட்டே தீரும்; ‘முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்’ என்பது உண்மையாதலின், கேடுசெய்தவன் தானும் கேடடைவானென்பது நிச்சயம். எத்துணை வருஷங்களுக்குப் பிறகு கொலையின் உண்மை வெளிப்பட்டு, காடன் தூக்கிவிடப்பட்டான் பார்த்தாயா? உண்மை பல வருஷக்கணக்காக மறைந்திருந்தாலும், பொய்யே வென்றது போலக் காணப்படினும், சூரை முதலான கொடிகள் படர்ந்து கொஞ்சகாலம் பனைமரம் மூடுண்டிருந்து, பின் சில மாதங்களில், கொடிகள் பட்டு வீழ்ந்துவிட, காழ்த்த பனைமரம் முன்போலக் காணப்படுதல்போல், என்றிருந்தாலும் ஒருநாள் சத்தியம் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கு மென்பது செம்மையாய் விளங்குகின்றது. மெய்யே வெல்லும்; பொய் வெல்லாது; பொய்வாழ்க்கை வாழ்தல் கூடாது—என்பதை

வலியுறுத்தும் இக்காட்சியை நிதரிசனமாகக் கண்டோ
மாதலின், மெய்யான வாழ்க்கையே வாழ்ந்து மேம்படல்
வேண்டும்” என்று கூறிக்கொண்டு அவரவர் தந்தம் இல்
லத்திற்குச் சென்று சேர்ந்தனர்.

உயிர்க்கொலை அகற்றுங்கள் ; பொய்மை நீங்குங்
கள் ; சத்தியம் பேணுங்கள் ; தருமமே ஜயத்தைத்
தருவதாகும்.

‘தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறி

தின்னுயிர் நீக்கும் வீணை.’—குறள்

சுபம் !

சுபம் !!

சுபம் !!!

பண்டிதர், சே. ரா. கணபதி சுப்ரமணிய ஐயர்,

கோபிசெட்டிப் பானையத்திற்கடுத்த,

பிச்சாண்டாம்பானையம்.

கந்தன்:—ராமா ! நீ ரயில்வே டிக்கெட் இல்லா
மல் எப்படி எனக்குமுன் வந்துவிட்டாய்?—என்றான்.

ராமன்:—கந்தா நம்முடன் கூடவந்த நாட்டுப்
புறத்தானொருவன் தன் டிக்கெட் சரிபார்க்கும்படி என்னி
டம் காட்டினான். நான் அவன் டிக்கெட் ரெம்பர் தேதி
மணி நிமிஷம் எல்லாம் குறித்திருந்தேன். பிறகு ரயிலை
விட்டிறங்கினதும் பட்டிக்காட்டான் டிக்கெட் எக்ஸா
மினரிடம் சீட்டைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியில் போய்
விட்டான். அப்பால் நான் சீட்டைக் கொடுத்ததாகவே
டிக்கெட் எக்ஸாமினரிடம் வழக்குரைத்து என் நோட்
டுப்புஸ்தகத்தை எடுத்து டிக்கெட் ரெம்பர் தேதி மணி
நிமிஷம் எல்லாம் காட்டினேன். எக்ஸாமினர் தம் கையி
லுள்ள சீட்டுக்களை ஒவ்வொன்றாகச் சோதிக்கையில் ஒரு
டிக்கெட் இருந்ததால் என்னை உண்மையான என்று
நம்பி அனுப்பிவிட்டார்—என்றான்.

கந்தன்.— இத்தந்திரம் தெரிபாமல்லவா நான்
கக்கூஸில் போய் வெளிக்கிரூப்பதுபோல் ஒருமணிவரை
பாசாங்கு செய்துவிட்டு ரயில்புறப்பட்டுப்போன பிறகு
எழுந்துவந்தேன்—என்றான்.

ஜீவகன்.

அத்தியாயம் 1.

சீரும் சிறப்பும் பொருந்திய இப்பரதகண்டத்தூள் ஏமாங்கதமென்னும் நாடொன்றிருந்தது. அதன் தலை நகராகிய இராஜமாபுரத்தைத் தனக்குத் தலைநகராகக் கொண்டு சச்சந்தன் என்னும் அரசன் அந்நாட்டைச் செவ்வனே ஆண்டு வந்தான். இவனது குணத்தையும், பெருமையையும் கண்டு, ஸ்ரீ தத்தன் என்னும் இவனது மாமன் தனது பெண்ணை விஜயையை இம்மன்னவனுக்கு மணமியற்றித்தந்தான். இருவரும் ஒரு மனப்பட்டு ரதியும் மன்மதனும்போல் சுகமே வாழ்ந்து வந்தனர்.

சச்சந்த மன்னனுக்கு சிமித்திகன், உருத்திர தத்தன், கட்டியங்காரன் என்னும் மந்திரிகள் மூவரிருந்தனர். கட்டியங்காரன் அரசன் மனம்போல் பேசி அவனால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வந்தான். மற்றைய இருவரும் நீகிரெறியே நின்று, அரசனுக்கு வேண்டுங்காலத்து இடித்து மதிசொல்பவராதலால் அவர்கள் வெறுக்கப்பட்டு வந்தனர். இஃது அரசர்களுக்கு இயல்பேயன்றோ?

அரசன் அரசியின் பால்கொண்ட ஆசையின்மிகுதியால் அவளிடமே அநவரதமும் வசிக்க விரும்பினன்; தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கட்டியங்காரனை அழைப்பித்து, 'என் மனதுக்கியைந்த கட்டியங்கார, நான் என் மனைவியைப் பிரிதலாற்றாதவனாயுள்ளேன். சிறிதுகாலம் நீ வையகம் காவல் பூண்பாயாக' என்று

பணித்தான். அவனும் ஏற்றனன். நிமித்திகள் அரசன் சமூகத்தையடைந்து, “அண்ணலே! தாங்கள் செய்த இக்காரியம் பிற்காலத்தில் தங்களுக்கே தீங்கை விளைவிக்கும். ஆதலால் இதனைச் செய்யாதொழிக” என்று பற்பல நீதிகளை இதமாகக் கூறினான். அரசன் கேட்கவில்லை. அதனால் வெறுப்புற்ற நிமித்திகள் துறவுபூண்டு காட்டகத்தை யடைந்தான்.

சச்சந்தன் கவலை சிறிதுமின்றிக் காலத்தைக் கழித்து வருங்கால் விஜயை கருப்பமுற்றான். ஒரு நாள் விடியற்காலையில் அவள் கணவொன்று கண்டு, அதைத் தன் காதலற்குத் தெரிவிக்க அவன் அதன் பயனை உணர்ந்து மிக்க அச்சங்கொண்டான். விஜயை அஞ்சி வருந்துவாளென்று அவளுக்குக் கூறாதொழிந்தான். கட்டியங்காரனால் கட்டாயம் தனக்குக் கேடு நேரிடுமென்பதைச் சிலகுறிகளாலறிந்து, மனங்கவன்று, விஜயையின் கருப்பத்திலிருக்கும் சிசுவையாவது காக்க வேண்டுமென்று எண்ணினான்; தச்சினொரு வனைக்கொண்டு, ஆகாயத்தே பறந்து செல்லக்கூடிய மயிற்பொறி பொன்றைச் செய்துகொண்டான்; அதைச் செலுத்தும் முறைகளை விஜயைக்குக் கசடறக் கற்றுக் கொடுத்தான்.

ஒரு பையன் வெள்ளரிக்காயைத் தின்றுகொண்டே வெளிக்கிருந்தான். இம்முடனைக் கண்ணுற்ற ஒரு பெரியவர், “அடா பையா மலத்தைக் கழித்துவிட்டுப் பிறகு வெள்ளரிக்காயைத் தின்பதற்கென்ன?” என்றார். உடனே பையன் “நான் எப்படியும் தின்பேன்? தொட்டும் புரட்டி யுங்கூடத் தின்பேன் உனக்கென்ன? பேசாமல் போ” என்றானும்!

அத்தியாயம் 2.

கட்டியங்காரனின் சதியாலோசனை

அந்தப் புரத்தில் அரசன் அரசியுடன் அமைதியாகக் காலம் போக்கி வருவதையறிந்த நன்றிகெட்ட கட்டியங்காரன், அரசனைக் கொன்று அவ்விராஜ்யத்தை அபகரிக்க எண்ணினான். சபையொன்றைக் கூட்டித் தன் எண்ணத்தையும் வெளியிட்டான். அவன் எண்ணங்கேட்ட பலரும் இடியோசையைக் கேட்டழுங்கும் பாம்புகளைப்போற் பதைபதைத்தனர். அவர்களில் அஞ்சாநெஞ்சங்கொண்ட தருமதத்தன் என்பவன் எவ்வளவோ நீதிகளை எடுத்தோதியும் பயனில்லாமற்போயிற்று. கட்டியங்காரனுடைய மைத்துனனாகிய மதனனென்னும் மதிகேடன் தருமதத்தனையும் அவன் பாற்சார்ந்த மற்றவரையும் பலமற்ற பேடிகளென்று பரிசுசித்து உட்கார்ந்தான். தருமதத்தன் விதியை நொந்து வாளாவிருந்தனன்.

மைத்துனனாகிய மதனனுடன் யோசித்துக் கட்டியங்காரன் நால்வகைப் படைகளையுமெழுப்பி, அரசன் உறையும் அந்தப்புரத்தை வளைந்து கொண்டனன். காவற்காரனால், தனக்கு வந்த ஆபத்தை அறிந்த அரசன் மயக்குற்றுத் தன் மனைவியினிடம் போர்ச்செய்தியைத் தெரிவித்தனன். வாடியமலை பொத்த அவள் அலறிப் புலம்பலானாள். அரசன் அவளைப்பல இதவசனங்கால் தேற்றி, மயிற்பொறியிலேற்றி, ஆகாயமார்க்ககத்தே அனுப்பி விட்டான். உடலைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லும் உயிரேபோல் அவளும் அம்மயிற்பொறியிலேறிப் போயினாள்.

மாதகன்றதும் மன்னவன் வாளை வலக்கையிற் கொண்டு, கேடகத்தை இடக்கையிற்றாங்கி, யானைக் கூட்டத்தை நோக்கிச் செல்லும் சிங்கத்தையொத்து, கர்ஜித்துக் கொண்டு வந்தனன். அரசன் வந்ததும் அரும்போர் நிகழ்ந்தது. விதிவலி முந்துற்றதால் சச்சந்தன் கைக்கொற்றவான் முறிய அவன் எதிரிகளால் கொல்லப்பட்டான்.

அரசன் ஆவி இழந்து அமாக்களத்தில் விழவும் அந்தப்புரஸ்திரீகள் ரணகளத்தை யடைந்து இறந்த இறைவனை அடக்கம் செய்தனர். ஈமக்கடன்கள் முற்றுப்பெற்றதும் கட்டியங்காரன் தன்னாளை எங்குஞ் செல்லக் கொடுங்கோல் செலுத்தி வரத்தொடங்கினான்.

அத்தியாயம் 3.

ஜீவகன் உற்பத்தியும், விஜயமாதேவியின் துறவும்

வருத்தமே குடிகொண்ட மனத்தோடு செல்லும் விஜயமாதேவி கட்டியங்காரனுடைய முரசொலியைக் கேட்டு, முர்ச்சையுற்று அம்மயிற்பொறியின் மேலேயே விழுந்துவிட்டாள். அவள் கைவிசையிற்பட அப்பொறி மண்டையோடுகள் நிறைந்த நன்காடொன்றில் இறங்கியது. ஆகாய வீதியில்வந்த வருத்தத்தினாலும் கருப்ப முதிர்ச்சியாலும் அவள் ப்ரஸவ வேதனைப்பட்டு, பாலசூரியனைப்போன்ற பாலனொருவனைப் பெற்றனள். அவன் அரசுகுமரனாயிருந்தும் அதற்கேற்ற சிறப்புக்களொன்றும் இல்லாமையகைக்கண்ட விஜயை வருந்திப் புலம்பலானாள்.

விஜயையின் வருத்தத்தைக்கண்ட, அங்குவசித்து வந்த ஒரு தேவதை மனவிரக்கங்கொண்டு, விஜயையின் தோழியாகிய சண்பகமாலையின் வடிவந்தாங்கி அவள் முன்னர்த்தோன்றிற்று. விஜயை அவளைக்கண்டதே உள்ளமகிழ்ந்து அவளிடம் என் வருத்தங்களைச் சோல்விப் புலம்பினள். சண்பகமாலையும் அவளைத் தேற்றி, சச்சந்தன் பெயர் பொறித்த கணையாழியைக் குழுவியின் விரலிற்சேர்த்தி, “இக்குழுவியை எடுத்துப் போக ஒருவன் வருவான்; ஆதலால் நாம் மறைந்து நிற்போம்” என்றுகூற, விஜயை கணவனையும் பறி கொடுத்து, இப்பிள்ளையையும் விட்டுப்பிரிய மனமிசைந்கிலள்; தேவதையின் மொழிகளால் தேறிக் குழந்தையைக் கிடத்திவிட்டு மறைந்து கொண்டாள்.

இவர்கள் மறைந்தவுடனே, கந்துகன் என்னும் செல்வ வணிகனொருவன் இறந்த தன் குழந்தையை அடக்கஞ் செய்துவிட்டுத் தன் மனைக்குத் திரும்பினான். வழியில் படுத்திருந்த குழந்தையைக்கண்டு, ஆரந்தம் கொண்டு அதைத் தன் கைகளால் எடுத்தான். குழந்தையும் தும்மிற்று; தேவதையும் ‘ஜீவ’ என்று ஆசிகூறிற்று. குழந்தையுடன் வணிகன் வீட்டையடைந்து, தன் மனைவியாகிய சுந்தையினிடம் குழந்தையைக் கொடுத்து, “இறந்த உன் புதல்வன் உயிர்த்து வந்தான்” என்று கூறினன். அவளும் பேராநந்தத்தோடு அக்குழுவியை வளர்த்து வரலானாள். முன்பு ‘ஜீவ’ என்று தேவதை வாழ்த்தினமைபற்றி அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகனென்று நாமகரணம் சூட்டி, சீராட்டி அவர்கள்வளர்த்து வந்தனர். சிறிது நாட்களில் சுந்தையும் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அதற்கு நந்

தட்டன் என்று பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தனர். இருகுழந்தைகளும் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தனர்.

கந்துக்கடன் குழந்தையைக்கொண்டு சென்றதும் சண்பகமால விஜயையை அழைத்துக்கொண்டு, அமரிகை என்னும் ஆற்றையடைந்து, அங்கு இளைப்பாறித் தரணிதிலகமென்னும் நாட்டையுங்கடந்து தண்டகாரணியத்தைச் சேர்ந்தாள். அங்குள்ள மாதர்கள் விஜயை தவம் செய்தற்பொருட்டே வந்திருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பாலுணர்ந்து, நன்முகூர்த்தமொன்றில் தவக்கோலம் பூணச் செய்தார்கள். அவள் தவக்கோலம் பூண்டு தவஞ்செய்து வருங்காலத்தில் சண்பகமாலையாக வந்த தேவதை ஜீவகணைப்பற்றி அறிந்து வருவதாகச் சொல்லிட்டுப் புறங்காட்டை அடைந்து வசித்துவந்தது.

(தொடரும்.)

டி. எஸ். நாராயண ராவ்,

மைலாபூர், மதராஸ்.

அபய்ய தீக்ஷிதர் சரித்திரம் (தேவநாகிரி

எழுத்து)	0	10	0
சிறியவர்க்குப் பெரியபுராணம்	0	8	0
சூதஸம்ஹிதை வசனம்	1	8	0
சுப்ரமணியர் தோத்திரக்கொத்து	0	4	0

பாலவிநோதினி ஆபீஸ்,
இராயப்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.

வேல் முருகன் துதி.

(ஆடுபாம்பே—மெட்டு.)

- சங்கரன் நுதற்கண்வந்த வேல்முருகா—வடிவேல்முருகா
சரவணத்திற் போயமர்ந்த வேல்முருகா
கங்கையில் உருத்தரித்த வேல்முருகா—வடிவேல்முருகா
கார்த்திகைப்பெண் பால்குடித்த வேல்முருகா— 1
- மாதுகொளி கொஞ்சம்வடி வேல்முருகா— (வடி)
மலர்முகமா றுனவடி வேல்முருகா
வேதனைச் சிறையிலிட்ட வேல்முருகா— (வடி)
வேள்வித்தக ரோழம்வடி வேல்முருகா— 2
- வண்ணமக மேருவிலே வேல்முருகா— (வடி)
வானவர்க்குக் காட்சிதந்த வேல்முருகா
விண்ணவர் சேனாபதியாய் வேல்முருகா— (வடி)
மின்னுமுடி சூடிக்கொண்ட வேல்முருகா— 3
- சர்வபரிபூரணர்க்கு வேல்முருகா— (வடி)
தாரகப் பொருளுரைத்த வேல்முருகா—
தருமம் வளர்க்குமுமை வேல்முருகா— (வடி)
தந்தசக்தி கைபிடித்த வேல்முருகா— 4
- பூதப்படை சூழ்ச்சென்று வேல்முருகா— (வடி)
பொருதவஞ்ச வெற்பழித்த வேல்முருகா—
தீதுபுரி தாரகனை வேல்முருகா— (வடி)
செந் நமரர்க் கின்பநல்கும் வேல்முருகா— 5
- திருப்பரங் குன்றத்திலே வேல்முருகா— (வடி)
செய்தவர்கள் சாபந் தீர்த்த வேல்முருகா
உருத்திகழுஞ் சந்தவெற்பில் வேல்முருகா— (வடி)
ஒளிசெந்தில் வந்தமர்ந்த வேல்முருகா— 6

(வரும்.)

பால ஸரஸ்வதி தேவதூதர்சரியம்மாள்

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சரித்திரம்.

(தொடர்ச்சி)

அவ்வாறிருந்த திருவெண்காடர், சிவஞானமடைந்து சிவாநந்த வெள்ளத்திலே மூழ்கிப் பரவசமடைந்தார். அப்பொழுது அவர்முன்னே அருள்வாணி நின்றனள். முன்னிற்கவே, அவர்

பட்டைக் கிழித்துப் பருவூசி தன்னைப் பரிந்தெடுத்து முட்டச் சுருட்டியென் மொய்குழலாங்கையில் முன்கொடுத்துக் கட்டியிருந்த கனமாயக் காரிதன் காமமெல்லாம் விட்டுப்பிரிய வென்றே விங்ஙனே சிவன் மீண்டதுவே

சூதுற்ற கொங்கையும் மாறார் கலவியும் சூழ்பொருளும் போதுற்ற பூசலுக் கென்செய்யலாம் செய்த புண்ணியத்தால் தீதுற்ற மன்னவன் சிந்தையி னின்று தெளிவதற்கோ காதற்ற வூசியைத் தந்துவிட்டா னென்கைதனிலே.

என்று பாடி மனமுருகினார். பாடியவளவில் இருவகைப் பற்றும் அற்றவராயினர். அப்பால் உலகத்தாருய்யும் பொருட்டுத் தமது நெஞ்சைநோக்கி,

வாதுற்ற திண்புய ரண்ணாமலையர் மலர்ப்பதத்தைப் போதுற் றெப்போதும் புகலுநெஞ்சே இந்தப் பூதலத்தில் தீதுற்ற செல்வமென் தேடிப்புதைத்த திரவியமென் காதற்ற வூசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே.—என்றும்

வேதத்தி னுட்பொருள் மண்ணாசை மங்கையை விட்டுவிடப் போதித்த வன்மொழி கேட்டிலையோ செய்த புண்ணியத்தால் ஆதித்தன் சந்திரன் போலே வெளிச்சம தாம்பொழுது காதற்ற வூசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே.—என்றும்

பாடிப் பின் அன்ணையாரின் திருமுகம் நோக்கி, “அம்மா நீர் சிறந்த தவம்புரிந்தவர். நீர் ஒன்றுக்கும் வருந்தவேண்

டாம். உம்மை நான் சூணமும் பிரியேன். நான் என்னுடைய குருநாதனுடைய ஆணையின்படி நடப்பவனானேன்” என்றனர்.

அன்னையார் இதைக்கேட்டதும், “அப்பா, எனக்கு மரணகாலம் சமீபத்திருக்கிறதல்லவா? இந்தச் சமயத்தில் நீ என்னருகே இல்லாமல் போய்விட்டால் என் சமக்கடன் நிறைவேறுவதெப்படி?” என்று கேட்டார்.

திருவெண்காடர், “அம்மா கவலை வேண்டாம். உமது சமக்கடனை நானே முடிப்பேன்” என்று கூறித்தம் அருகில் நின்றிருந்த தலைமைக் காரியஸ்தராகிய சேந்தனார் என்பவரைப் பார்த்து, “ஐயா, எனக்குச் சொந்தமாயிருந்த பொருள்களை யெல்லாம் இவ்வுலகில் பலரும் அடையச்செய்யும்” என்று கட்டளையிட்டு உடனே சகல தொடர்பையும்விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அப்பொழுது அவர் மனைவியார் அவர் முன்னே போய்ப் பணிந்து நின்று, “அடியேனும் உடன்வருகிறேன். அடியேனுக்கு உம்மைவிடக் கதியேது?” என்று கூறினார். திருவெண்காடர், “மாதே, சிவபெருமானே யாவர்க்கும் கதியாவார். நான் என் குருநாதனுடைய ஆணையின்படி நடக்கிறேன்; இவ்வுலக வாழ்வில் இனி உழலமாட்டேன். என்னைத் தொடர்ந்து என்னுடன் வர உன்னால் முடியாது. ஆதலால் நீயேயிருந்து சிவபெருமானைச் சிந்தித்து அடியார் நேச மறவாமலிருந்து, நற்கதியடையக்கடவாய்” என்றுகூறி அவரை நிறுத்திவிட்டு விரைந்துசென்று அவ்வூர்ப் பொதுமண்டபமடைந்து அங்கே அமர்ந்தார்.

பட்டினத்தடிகள் இவ்வாறு பாதேசியானதை அறிந்த அவ்வூராரும் உறவினரும் ஏனையரும் அம்மண்டபமடைந்து அவரைக்கண்டு, “உமக்கென்ன குறைவந்தது? ஏன் இப்படிப் பாதேசியானீர்? எமக்கெல்லாம் ஓர் ஆதரவாயிருந்த நீர் இப்படிப் பாதேசியானது எம்மை வருத்துகிறதே” என்றிரங்கினர். அப்போது திருவெண்காடர், திருவருளைச் சிந்தித்து,

மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும் தன் வாசல்மட்டே
இனமான சுற்ற மயானமட்டே வழிக் கேது துணை
தினையாமள வெள்ளளவாகினு முன்பு செய்த தவம்
தனையாளவென்றும் பரலோகம் சித்திக்கும் சத்தியமே

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே விழியம்பொழுத
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விழு விம்மியிரு
கைத்தலைமேல் வைத்தழு மைந்தரும் சுடுகாடுமட்டே
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே

எரியெனக்கென்னும் புழுவேவெனக்கென்னும் இந்தமண்ணும்
சரியெனக்கென்னும் பருந்தோ வெனக்கென்னும் தான் புகிக்கு
நரியெனக்கென்னும் புன்றெனக்கென்னும் இந்நாறுடலைப்
பிரியமுடன் வளர்த்தே னீதனெலென்ன பேறெனக்கே

அண்ணல்தன் வீதியர சிருப்பாகும் அணிப்படையோர்
நண்ணொரு நாலொன்பதாமவரேவலு நண்ணு மிவ்வூர்
துண்ணென் பசிக்கு மடைப்பள்ளியான சுகமுமெல்லாம்
எண்ணிலி காலம் அவமே வீடுத்தனம் எண்ணரிதே
என்று நிலைமையைப்பற்றிப் பாடினார்.

அப்பால் அவர் தமது நெஞ்சை அழைத்துக் கூறு
கிறார்—

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண்டென்று மகிழ்வதெல்லாம்
கேடுண்டெனும்படி கேட்டுவிட்டோ மினிக் கேண்மனமே

ஓடுண்டு கந்தையுண் டள்ளே எழுத்தைந்து மோதவுண்டு
தோடுண்ட கண்டன் அடியார் நமக்குத் துணையுமுண்டே

ஆறுண்டு தோப்புண்டணி வீதி யம்பலந் தானுமுண்டு
நீறுண்டு கந்தை நெடுங்கோ வணமுண்டு நித்தநித்த
மாறுண்டு பாவி மயங்குநெஞ்சே மனைதோறும் சென்று
சோறுண்டு தூங்கிப்பின் சும்மாவிருக்கச் சுகமுமுண்டே

உடுக்கக் கவிக்கக் குளிர்காற்று வெய்யி லுடங்கிவந்தால்
தடுக்கப் பழைய வொரு வேட்டியுண்டு சகமுழுதும்
படுக்கப் புறந்திண்ணை யெங்கெங்குமுண்டு பசித்து வந்தாற்
கொடுக்கச் சிவனுண்டு நெஞ்சமே நமக்குக் குறைவில்லையே

நாட்டமென்றே யிரு சற்குருபாதத்தை நம்பு பொம்ம
லாட்டமென்றேயிரு பொல்லாவுடலை அடர்ந்த சந்தைக்
கூட்டமென்றே யிரு சுற்றத்தை வாழ்வைக் குடங்கவிழ்நீர்
ஓட்டமென்றே யிரு நெஞ்சே உனக்குப் தேசமிதே

என்று பாடி அப்பால்,

ஊரீருமக்கோர் உபதேசங் கேளும் உடம்படங்கப்
போரீர் சமனைக் கழுவேற்று நீற்றைப் புறந்திண்ணையாற்
சாரீரனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சக நகைக்க
வேரீ ருமக்கவர் தாமே தருவ ரிணையடியே

கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப் பல் பச்சிலயால்
எண்ணுண்டு சாத்த எதிர்நிற்க ஈச னிருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகு தையோ கெடுவீ ரிந்த மாளிடமே.

என்று பாடி வேறு பேசாமல் மௌனமாயிருந்தார்.

இதைக்கேட்ட ஊரினர், உறவினர் யாவரும்,
“இந்த நிலை பெறுவதற்கரியது. முன்பு செய்த புண்
ணியம் இவர்க்கு இந்நிலையைக் கூட்டிவைத்தது” என்று
கூறி அவ்விடம் விட்டகன்றனர்.

அரசன் சேந்தனரைச் சிறை செய்தது.

இதுநிற்க, திருவெண்காடர் இவ்வாறு துறவு பூண்டதும் அவர் தம்முடைய சொத்தை ஊரார்க்குக் கொடுக்கும்படி சேந்தனர்க்குக் கட்டளையிட்டுச் சென்றதும் அந்நகர அரசனுக்குத் தெரிந்தன. அவன் உடனே திருவெண்காடரின் பொருளை அவ்வாறு கொள்ளையிட விடாமல் தடுத்தான்; திருவெண்காடருடைய தமக்கையாரின் மைந்தரை அழைத்து, “உம்முடைய மாதலர் சொத்துக்கு மருகராகிய நீர் பாத்தியப்பட்டவராதலால், உமது குடும்பப் பாதுகாப்புக்கு வேண்டியதை உமக்குக்கொடுக்கிறோம். நீர் அதை வைத்துக்கொண்டு சுகமாயிரும்” என்று கூறி அவ்வாறே அவர்க்கு வேண்டியவளவு சொத்தைப் பகிர்ந்துகொடுத்து, ஏனையவற்றைத் தனது பொக்கிஷசாலையில் சேர்ப்பித்துத் தருமசாலை முதலியவற்றிற்கு உபயோகப்படுத்துமாறுதன் அமைச்சர்களுக்குக்கட்டளையிட்டான்.

அப்பால் சேந்தனரை அழைத்து “நீர் திருவெண்காடருக்குத் தலைமை காரியஸ்தரல்லவா? உமக்கு அவருடைய சகல சொத்துக்களைப்பற்றியும் நன்றாய்த் தெரியுமன்றோ? திருவெண்காடருக்கு அளவு கடந்த செல்வமுண்டென்று கேள்வியுண்டு. எங்கே அவையெல்லாம்?” என்று கேட்டான்.

சேந்தனர், “அவர் செல்வமெல்லாம் இவ்வளவுதான். தங்களிடம் காட்டியாயிற்று. இனி வேறு ஒன்றும் கிடையாது” என்றனர்.

சேந்தனரின் தன்மையறியாத அரசன், அவர் திருவெண்காடரின் சொத்தை மறைத்துப் பேசுவதாகச் சந்தேகங்கொண்டு, “நீர் திருவெண்காடருடையசொத்து முழுவதையும் மறைக்காமல் காட்டுகிறவரையில் சிறையி லிருக்கவேண்டும்” என்று பணித்து அவரை அப் பொழுதே சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிவிட்டான்.

(தொடரும்.)

அத்தியாயம் 3.

உஷை அல்லது கனவிற்கண்ட காதலன்:

(தொடர்ச்சி)

அசுரனால் சிறையிலடைக்கப்பட்ட அநிருத்தன் ஆறுத்துயரிடை மூழ்கி வருந்திக்கொண்டிருந்தான்; தாய் தந்தையர் முதலாயினோர்க்குத் தெரியாது தான் கொண்டு வரப்பட்டதால் துவாரகையில் எல்லோரும் தன்னைத் தேடித்தேடித் துன்புறுவார்களென்று மன மாழ்கினான்; “ஆ! தெய்வமே! யான் இன்னும் எத்துணைக்காலம் இச்சிறையில் வாசம் செய்ய வேண்டுமோ? இவ்விதம் சிறையிலடைபட யான் என்ன பாவம் செய்தேனோ? இதை என் தந்தைக்கும், என் தாதைக்கும் யாரே போயுரைப்பார்? ஆ! சர்வேசுவரனே!” என்று கதறி மூர்ச்சையாயினான்.

அச்சமயத்தில் அருந்தவச் சிரேஷ்டனாகிய நாரதர் ஆங்குத் தோன்றினார். அவர் அநிருத்தனுடைய வருத்தங்கண்டு அவனைத்தேற்ற நினைத்து, “அப்பா எழுந்திரு வருந்துதல் ஒழி; பண்டைவினையின் வழியே யாதும் ஆகும்” என்று கூறி அவனைத்தடவினார்.

அன்போடும் தடவிய முனிவர் கைப்பட்டதும் அநிருத்தன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து, முனிவர் பாதத்தில் விழுந்து இறைஞ்சினான்; “முனிவரே! முக்காலமு முணரவல்ல ஞான சிரேஷ்டரே! யானிங்குப் படுத்துயரமும் சிறிதோ? என்னருங்காதவி தான் படுத்துயரங் கணிக்கலாகுந் தன்மைத்தோ? யான் விடுபடுங் காலமுமுள்ளதோ? என் காதலியுடன் இன்புற்று

வாழ்ந் தினத்தையும் யான் போர்ப்பேனோ? என்பாட்டனும் தாதையும், என்னை மறந்தனரோ? மறவாதிருந்தும் சொல்லாதுபோன என்னை விலக்கினரோ?" என்று முறையிட்டான்.

அருந்தவ சிரேஷ்டராகிய நாரதர் "அநிருத்தா! நீ இங்கு அடைபட்டதை உன் சுற்றத்தவர்களில் ஒருவரேனும் அறியார். ஆதலால், அவர்கள் ஒருவரும் இங்கு வந்திலர். ஆயினும் அவர்கள் பற்பல திசைகளிலும் பல ஒற்றர்களை உன்னைத் தேடுமாறு அனுப்பி யிருக்கின்றனர். அவர்களும் உன்னைப் போலவே மனத்துயரால் பெரிதும் பீடிக்கப்படுகின்றனர். நீ சீக்கிரத்தில் சிறையிலிருந்து விடுபடுவாய். உன் தாதையும், ஸ்ரீ கண்ணபிரானும் சீக்கிரமே படையெடுத்து வருவர். அப்போது பாணன் தோல்வியுற்றுக் கண்ணனிடம் சரண்புகுவான். பின் நீ உஷையே மணந்து அவளுடன் இனிதே காலங்கழிக்கலாம். ஆதலால், நீ வருந்தாதே" என்று தைரிய வசனங்கூறி உஷையின் அந்தப்புரத்தை அடைந்தார்.

அடைந்தவர், அம்பிகையைத் தொழுதுகொண்டிருக்கும் உஷையைக் கண்டு அவளுக்குத் தைரியம் கூறிக் துவாரகையை யடைந்தார்.

துவாரகா பட்டணத்தில் கண்ணனுள்ளிட்ட எல்லா யாதவர்களும் அநிருத்தனைக் காணாமையால் நைந்துருகியிருக்கும் வேளையில் நாரதர் ஆங்கு விஜயம் செய்தார். எல்லோரும் அவரை முறைப்படி வரவேற்று உபசரித்தனர். அவர் அவ்வுபசரணையில் மனமகிழ்ந்து "யாதவர்களே! சோணிதபுரத்திற்குதிபதி

யான பாணசுரன் புதல்வி அநிருத்தனை அபகரித்துக் கொண்டு சென்றாள்; தன் மனோபீஷ்டத்தையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டாள். இஃதறிந்த பாணன் அவனைச் சிறையில் அடைத்தனன். அவன் தீயிலேபட்ட இளந்தளிர்போல் வாடி வருந்துகின்றான். இதை அறிவிக்க வென்றே யான் இங்கு வந்தேன்.” என்று கூறிக் கண்ணனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

நாரதர் நவின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கடுஞ்சினமும், கன்றிய மனமும் கொண்டவர்களாய் எல்லோரும் போருக்குச்செல்ல முயற்சித்தனர். அறிவின்மிக்க அமைச்சர் மொழிப்படி ஸ்ரீ கண்ணன் பாணனுக்கொரு சமாதானக் கடிதம் போக்கினான். பெருமிதங்கொண்ட பாணன் கடிதத்தைத் தரையில் எறிந்து அதைக் காலால் துவைத்து, “அத்திருட்டுக் கிருஷ்ணனை இப்பொழுதே போருக்கு வரச்சொல்” என்று அத்தூதனை அனுப்பிவிட்டான். அவனும் கண்ணனை யடைந்து நடந்தவைகளைச் சொன்னான்.

சதுர்வித உபாயங்களிலே தண்டத்தைத்தவிர்த்து, சாமதான, பேதங்களாகிய மூன்றும் பயன்படா வெனக் கண்ட பத்மனாபன் உடனே போர்க்கெழுச் சித்தமானான். ஹலாயுதனான பலராமனும், சாத்தகியும், பின்னும் பல படைத்தலைவர்களும், பன்னிரண்டு அக்ஷோகிணி சேனாவீரர்களும் சண்டைக்குப் புறப்பட்டனர்.

இச்சேனா சமுத்திரம் சோணிதபுரத்தைச் சுற்றிப் பலவித இம்சையைச் செய்யத் தொடங்கியது. மகிற் சுவரை இடித்துத் துவம்சம் செய்யத் தலைப்பட்டது.

அப்போது கொடிமரம் தானே ஆடத்தலைப்பட்டது. சில வீரர் சென்று இதைப் பாணனுக்கு அறிவித்தனர்.

இதைக்கேட்ட அசுரன் தானும் பன்னிரண்டு அக்ஷோகிணி சேனைகளோடு போருக்கு வந்தனன். அவனுக்குத் துணையாய்ப் பரமசிவனும், மற்றும் பல பிரமதகணங்களும் வந்து சேர்ந்தனர். கடும்போர் ஆரம்பமாயிற்று. வீரர்கள் வளைந்தன. வாளிகள் பறந்தன. வெவ்வியசொற்கள் எழுந்தன. தலைகள் தெறித்தன. தேர்கள் முறிந்தன. கொடிகள் அறுந்தன. கால்களறக் கூச்சலிட்டார்கள் பலர். தலையறச்சுவர்க்கம் புகுந்தார் பலர். ஆவி நீங்கியும் வாள்நீங்காக் கையுடையார் பலர்.

இவ்விதவாக இருதிறச்சேனைகளும் கடும்போர் புரிகையில் பாணன் வீரர்கள் புறமுதுகு காட்டியோட ஆரம்பித்தனர். பிரமதகணங்களும் முன் சங்கேதப் படி ஓட ஆரம்பித்தன. பார்வதீபதியும் தோற்றுவிட்டதுபோல் செயலற்று நின்றார். பாணன் ஒருவனே சிறிதும் மனந்தளராத போர் புரிந்துகொண்டிருந்தான்.

கடைசியில் பாணன் கைகளும் ஓய்ந்தன. கைவில்லும் முறிந்தது. வாளும் ஓடிந்தது. இனி இவன் கண்ணிரான்வாளிக்கு இலக்காகாமல் இராணென்று எண்ணும்போது பாணனுடைய தாய் போர்க்களத்தில் வந்து நின்று தன் மகனது உயிரைக்காக்கும்படி கண்ணனிடம் மன்றாடினாள். கடவுளுக்கு ஈழமிப்பதே முதற்குணமாதலால் அவர் அவ்வாறே பாணனைக் காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்தார்.

தோல்வியடைந்த பாணன் கண்ணனிடம் சரண்புகுந்தான். அவர் அவனது ஆயிரம் புயங்களில் நான்கைத் தவிர்த்து, மற்றெல்லாப் புயங்களையும் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டார். சிவபிரான் அவனைத் தம் கணங்களுக்குத் தலைவனாகச் செய்தார்.

உடனே, பாணன் தன் மனைக்கு ஓடி மணிகளழுத்திய பொன் தேரை அலங்கரித்தான்; அநிருத்தனை மிகவும் மரியாதையோடு அழைத்துவந்து அத்தேரில் அமரச்செய்தான்; தன் மகளான உஷையையும் அழைத்து அவன் பக்கவில் அமர்த்தினான்; பின் அத்தேரைத் தானே நடத்திக் கண்ணனிடம் அவ்விருவரையும் ஒப்புவித்துப் பணிந்தான்.

பூநீ கண்ணபிரான் அநிருத்தனைக் கண்டதும் அவனைக் கட்டித்தழுவி, உச்சிமோந்து உள்ளத்தில் உவகை பூத்தான்; உஷையை வாழ்த்தினான்; எல்லோரும் துவாரகையை அடைந்த பின்னர். அநிருத்தன் கவியாணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். நன்னாளில், நன் முகூர்த்தத்தில் பூமாரிபொழியவும், தேவதுந்துபி ஒலிக்கவும் இருவருக்கும் மணம் நடந்தேறியது. முனிவர்குழாம் ஆசிபாடினர். தேவதாசிகள் நாட்டியமாடினர். எல்லாரும் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கினர்.

முற்றிற்று.

டி. எஸ். நாராயண ராவ்,

மைலாப்பூர்.

கணபதி பூஜையுங் கைமேலே

கால முயற்சியுங் கைமேலே

திருக்குறள்

அடக்க முடைமை

13-ம் அதிகாரம்

- (1) அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்து விடும்.

அடக்கமானது ஒருவனைத் தேவருலகத்திலே
செலுத்தும். அடங்காமையானது நாகத்திலே தள்ளும்.

- (2) காக்கப் பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூஉங் கில்லை உயிர்க்கு.

அடக்கத்தையே உறுதிப்பொருளாகக் காக்கவேண்
டும். மக்களுக்கு அதைவிடச் செல்வமில்லை.

- (3) சேறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்
தாற்றின் அடங்கப் பெறின்.

ஒருவன் அடங்கியிருப்பானால் அந்த அடக்கம்
அவனுக்கு மேன்மையைத்தரும்.

- (4) நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.

அடங்கி நடக்கும் ஒருவனுடைய அடக்கமானது
மலையைவிட உயர்ச்சியில் உயர்ந்தது.

- (5) எல்லார்க்கும் நன்றும் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து.

அடங்கி நடத்தல் எல்லார்க்குமே நல்லது ; அது செல்வவான்களிடம் இருக்குமானால் சிறந்து விளங்கும்.

(6) ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கவல்ல ஒருவனுக்கு அந்த அடக்கமானது அவனுடைய ஏழு பிறவிகளிலும் அவனுக்குத் துணையாக நிற்கும்.

(7) யாகாவா ராயினும் நாகாக்கக் காவாக்காற்
சோகாப்பற் சோல்லிழுக்குப் பட்டு.

நாவடங்கிப் பேசாதவர்கள் சொற்குற்றமடைந்து தன்பமடைமர்.

(8) ஒன்றானுந் தீச்சோற் போருட்பய னுண்டாயின்
நன்றுகா தாகி விடும்.

கடுஞ்சொல்லானது சொல்பவனுடைய நன்மை களையெல்லாம் கெடுக்கும்.

(9) தீயினுற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே
நாவினுற் சுட்ட வடு.

கடுஞ்சொல் சொல்வானாயில் அது அதனைச் சொன்னவனுடைய மனத்தைவிட்டு என்றும் மாறாது.

(10) கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் சேவ்வி
அறம்பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து

கற்றுத்தேர்ந்து அடங்கி நிற்பானால், தரும் அவனை யடையக் காத்திருக்கும்.

ஒருநந்தை தம் தனயர்களுக்குச் செய்த உபதேசம்.

என் அருமைக் குழந்தைகளே:—நீங்கள் எப்படி யாவது உங்கள் அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளுங்கள். உலகத்தில், பொருட்செல்வம் நிலையற்றது; நம்பத்தக்கதன்று. பெரிய பட்டங்களும் செல்வாக்குகளும் ஒருவனுக்குத் தன்னுடைய தேசத்திற்கு வெளியே துணைசெய்யமாட்டா. பொருட்செல்வத்தைத் திருடர்கள் கொண்டுபோய் விடுவார்கள்; அல்லது அதனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாமே செலவழித்து விடுவோம். ஆனால் கல்விச்செல்வம் அப்படிப்பட்டதன்று. அது குறையாத செல்வம்; பிறர்க்குக் கொடுக்குந்தோறும் வளருஞ்செல்வம். நன்றாய்க் கற்று அறிவுகைவரப் பெற்றவர்கள், பொருட்செல்வத்தை இழக்க நேர்ந்தபோதிலும் விசனப்படவே மாட்டார்கள்.

ஒருநகரத்தில் பெரிய கலகமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது அந்நகரத்தில் இருந்தவர்களெல்லோரும் அதை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பல ஊர்களுக்கு ஓடினார்கள். அப்படி ஓடியவர்களில் ஓர் ஏழையினுடைய புத்திசாலியான பிள்ளைகள் ஒரு மன்னனிடம் மந்திரிகளாக அமர்ந்தனர். ஒரு பணக்காரனுடைய மூடப்பிள்ளைகள் தெருத்தெருவாகச் சென்று பிச்சை எடுத்துண்டனர். இச்சமயம் துணைசெய்ததெது? அறிவல்லவா? ஆதலினால் தந்தை பணம் சம்பாதித்து வைத்திருந்தபோதிலும் அதனை நம்பிச் சோம்பேறியாய்த் திரிவது கூடாது.

எப்போதும் கல்விகேள்விகளையடைய முயற்சி செய்தல் வேண்டும். இதனாலேதான் ஒளவையார் “ஒதுவ தொழியேல்” என்று போதித்தனர்.

முதலில் உன்னைத் திருத்திக்கொள்.

ஒரு பையன் தினந்தோறும் சர்க்கரை அதிகமாகத் தின்றுவந்தான். அவன் அன்னை, “சர்க்கரையை அதிகமாகத் தின்பதுகூடாது; அவ்வழக்கம் உடம்புக்குக் கெடுதல் செய்யும்” என்று அவனுக்குச் சொல்லிப்பார்த்தாள். அவன் கேட்கவில்லை. அப்படியிருக்கையில் அவன் ஒரு பெரியவரைக் கண்டான். அவரிடம் “ஐயா, என்மகன் அதிகமாகச் சர்க்கரை தின்கிறான். நான் என்ன சொல்லியும் கேட்கமாட்டே நென்கிறான். அவனைத் தங்களிடம் அனுப்புகிறேன். எப்படியாவது நீங்கள் அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்லி அந்த வழக்கத்தை விட்டுவிடும்படி செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

பெரியவர், சற்றூலோசித்து “இன்னும் ஒருமாதம் கழித்து என்னிடம்வந்து இதைச்சொல். பிறகு சொல்லுகிறேன்” என்றார்.

அந்தமாதம், ‘அப்படியே’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்ப் பிறகு ஒருமாதம் கழித்துவந்து அவரைக் கண்டான். அப்பால் அவர் அந்தமாதினுடைய பிள்ளைக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்லிச் சர்க்கரை தின்பதை விட்டுவிடும்படி செய்தார். அந்தமாதம், ‘ஸ்வாமி, இந்தக் காரியத்தை முன்பே செய்திருக்கப் படாதா? ஒருமாதகாலம் ஏன் எடுத்துக்கொண்டீர்?’ என்று கேட்டான்.

பெரியவர், “நான் சர்க்கரை அதிகமாகத் தின்று கொண்டிருந்தேன். அந்த வழக்கத்தை விடமுடியுமா முடியாதா என்று இந்த ஒருமாதகாலமாக முயன்று பார்த்து விட்டொழித்தேன். முதலில் உன்னைத் திருத்திக்கொண்டு பிறரைத் திருத்த வேண்டுமென்று கருதி இப்படிச்செய்தேன். ஒருவன் தன்னிடத்திலேயே குற்றம்

றம் வைத்துக்கொண்டு பிறரைத்திருத்த முன் வரலாமா?" என்றார்.

மாதா, அதைக்கேட்டதும், 'நல்லது' என்று கூறித் தானும் தன்னிடமிருந்த சில குற்றங்களைத் திருத்திக்கொள்ள முயன்றாள்.

ஹாஸ் யம் .

(1) சுப்பன்:—அடே, மணியா, நீ பிரமாத டம்பம் பேசுகிறாயே, என் அப்பா எழுதினால் ஒருவராலும் அதை வாசிக்கவே முடியாது, தெரியுமா? அப்படியெழுதுவார்—என்றான்.

மணியன்:—அடே அப்படிச் சொல்லாதே! என் தகப்பனார் எழுதவேமாட்டார்; எழுதினாலே அதை ஒருவராலும் வாசிக்க முடியாதென்பது மாத்திரமில்லை; அவராலே கூட வாசிக்க முடியாது. தெரிந்ததா?—என்றான்.

(2) முரட்டு உபாத்தியாயர்:—நான் திடீரென்று இறந்துவிட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

பையன்கள்:—விடுமுறை நாள் வந்ததற்காக மகிழ்வோம்.

மனத்திற்கு உபதேசம்.

(குறம்)

பரமன்குகன் அடிபரவும் பக்தருடன் கூடு
பக்திதரும் உத்தமர்தம் பனுவல்நிதம் பாடு
குருவினுப தேசமொழி கொண்டுமகிழ் கொள்ளு
கோபம்மதம் மாற்சரியம் கொடியபகை தள்ளு
சரவணபவாயநம் என்று ஜபம் பண்ணு
ஷண்முகனார் திருவுருவம் கண்முன்வர எண்ணு
அரஹரா என்றுகரம் அன்புடனே கூப்பு
ஆபத்தில் உன்னையிதே ஆதரிக்கும் காப்பு.

வாகவீ - திரு. அ. சுப்ரமணிய பாரதி.